

— Азъ зная, какво трѣбва да се направи, за да работи машината.

Съобщилъ това на директора на рудницата, но той недовѣрчиво поклатилъ глава; все пакъ позволилъ на Стефенсона да направи опитъ. Минали нѣколко дни, и болната машина изведнажъ се сепнала отъ дълбокия си сънъ, оживѣла и съ радостъ засмукала застоялата и вредна вода. Скоро рудницата била почистена. Работниците могли вече свободно и спокойно да копаятъ тамъ, зачудени, възхитени отъ работника Стефенсонъ, неукия рудничаръ, когото тѣ нарекли още тамъ „докторъ на машинитѣ“. Освенъ славата, Георгъ Стефенсонъ получилъ по-добра заплата и билъ назначенъ за инженеръ на сѣщата рудница.

Но Стефенсонъ не спира тукъ. Тоя успѣхъ го подтикналъ къмъ новъ трудъ. Съ голѣма радостъ той се заелъ да проучи новитѣ книги за машинитѣ, които си купилъ, като денемъ работѣлъ, а нощемъ четѣлъ, чертаелъ и разсждавалъ. Синъ му Робертъ вече учелъ въ съседния градъ, но баща му купилъ едно муленце, съ което Робертъ се връщалъ да нощува у дома си. Тамъ до късна нощъ баща и синъ прекарвали надъ книгитѣ и решавали задачи. Синътъ билъ учителъ на своя баща, който ималъ много практически познания и бързо усвоявалъ новитѣ знания. Така Георгъ Стефенсонъ, макаръ и въ напреднала възраст, отъ любовъ къмъ науката и къмъ труда, добивалъ чрезъ самообразование онова, което му липсвало, а Робертъ се научилъ отъ гениалния си баща да обича науката и ония добродетели, на които го учелъ той.

У дома си Стефенсонъ обзавелъ скромна работилница, кждето изпитвалъ нѣкои машини, а и самъ направилъ нѣкои за рудницитѣ. Но друго нѣщо отдавна изгаряло мисълта му: той искалъ да впрегне енергията на парнитѣ двигатели, за да пренасятъ стоки бързо и на далечно разстояние. По онова време вече имало ло-